

Gràcies, Sebastià Taltavull

Ds, 9/06/2012 per Lluís Serra

[Gerasa](#)

Sóc al paranimf de la Universitat de Barcelona. Acaba l'acte de l'Atri dels Gentils, celebrat el matí del 18 de maig. Saludo diferents persones. M'acosto a Mons. Sebastià Taltavull i li dic: «Li agraeixo la seva nota. Ja era hora que es fes sentir una veu autoritzada.» Em refereixo al text titulat Per una comunicació objectiva i eficaç, publicat amb motiu de la Jornada Mundial de les Comunicacions. Sempre que parlo amb ell, em sento partícip del seu lema episcopal: «Vosaltres sou els meus amics.»

De què tracta aquesta nota? Mons. Taltavull és el president del SIMCOS (Secretariat Interdiocesà dels Mitjans de Comunicació Social), organisme que pertany a la Conferència Episcopal Tarraconense. Afronta directament, de manera clara i transparent, juntament amb els delegats diocesans de mitjans de comunicació de Catalunya, un problema greu que fereix la veritat i la comunió. Consisteix a utilitzar les possibilitats d'internet al servei de «la injúria, la difamació i el judici condemnatori» per part de pretesos sectors o plomes que s'autoanomenen eclesials. La nota, després d'obrir un escenari on ha d'imperar la recerca de la veritat, el diàleg i la comunió, conté dades de gran interès.

Primer, un diagnòstic precís. Mons. Taltavull es pregunta: «Què passa, però, quan aquest diàleg es fa impossible perquè el comunicador, sota la covardia de l'anonimat, només pensa a fer mal de manera persistent i delata la seva identitat malaltissa recurrent a la desqualificació personal i a la calúnnia?» Passa, especialment, a Germinans, tot i que altres autors i pàgines també contribueixen al mateix objectiu amb la mateixa obcecació.

Segon, un gest de solidaritat. Al text, s'expressa el «suport a les persones —bisbes, preveres, diaques, religiosos i religioses, laiques i laics cristians, i també parròquies i entitats d'Església— que des de pàgines anònimes d'internet són atacades amb calúnnies i greument ferides en la seva dignitat humana i de fills de Déu, tot lesionant el dret a la bona fama». Gent rellevant a l'Església que potser no han respost perquè no es confongui la denúncia amb l'autodefensa. Amb tot, era necessària una paraula profètica. El SIMCOS ha estat valent d'afrontar aquesta responsabilitat.

Tercer, una petició als autors, molts d'ells emparats en l'anonimat.

S'afirma: «Vam convenir a demanar els qui fan aquestes pàgines o les omplen amb els seus escrits difamatoris que no facin més mal i que es fixin en l'amor amb què Jesús tracta les persones; que es deixin ajudar per Ell escoltant-lo de cor en la pregària i actuant des de l'amor, que en això es coneix qui és realment deixeble seu.» No sé quina serà la seva resposta. Pot ser que intensifiquin les seves campanyes, especialment contra els que han aixecat la seva veu, tot donant cops de cua com animals ferits de mort, o que s'obrin a l'Esperit de la veritat i de l'amor.

Oriol Domingo, compromès periodista de La Vanguardia, ho va denunciar fa temps en una de les seves excel·lents informacions religioses dominicals. No és només un problema de vida interna eclesial, sinó un dèficit democràtic d'uns quants

ciutadans que s'amaguen en l'anonimat dels seus escrits per difamar i calumniar. No m'estranya que algunes situacions s'hagin confiat als tribunals. D'internet, com del clavell de Calderón de la Barca: «El áspid saca veneno; la oficiosa abeja, miel.»

Les persones i les institucions, objecte d'aquests atacs, desqualificacions i calúmnies, poden recordar les paraules de Sòcrates: «Prefereixo patir una injustícia que cometre-la.»